

DEÁK ZITA

MATER DOLOROSA

Hátranéztem, bevették a szám.

Famulusz — mi ez a csönd?

Csőnd a tengeren.

Tengerben a csönd.

Csőndben a csönd,

Jaj, mi ez a csönd ott a parton?

A parton ferde szemű hadifoglyokra sütöttem a jeleket,

összeforrt húsup,

jeleket hámoztam spanyol sarjak narancsára,

összeforrt bőrük.

Jeleket raktam ki fóbia-szárnyas galambok guanójával,

kattánokkal szoptátok te.

Jeleket akartam.

Számtalanszor akartam.

Akartam számtalanszor kétélű ceruzát.

Pirosat — zöldet.

Mi az, hogy ceruza?

Famulusz röhög.

Izzadtak pajzsai, kopjái, nyílai, fejszél.

Mi ez a zaj, Famulusz?

Férte W. C., váróterem, rúzsos száj.

Fél arcomon a tenger.

Elleptek.

Fehér Láng, Óriási Láng.

Mi ez a zaj? méhcsipéses zaj?

Mea culpa!

Fél arcomon a tiszavirág.

Mindenhol a tenger, a tenger, meg a csönd, meg a csönd.

Famulusz kiröhög.

Famulusz összetört.

Famulusz betömte lyukas fogait velem.

Mea culpa!

Guanó fedi arcom.

Mi ez a zaj?

Férte W. C., rúzsos száj, felmosórongy dísze,
vödör. Munkát!

Fekete Láng, piros Láng ömlik sárga foltba.

Famulusz álma:

LÁBOSLELKŰ LILA LÓ

A FA ÉS A KUTYA PÖTTYÖS

PÉNZ = BOLDOGSÁG

BOLDOGSÁG = IDEGEN

Famulusz kinevet.

Az én álmom: FORDÍTS HÁTAT.

Hátranéztem. Beverték a szám.

Akartam számatlanszor.

Számatlanszor akartam, s körülfutottalak.

Kértelek: add magad, add!

Hozzad futottam.

Mi ez a zaj?

Robot. Robot.

Hol vagy, Rizi? Csipogó csibéket terelsz az ólba.

Falsz, mint a hernyó, hernyót a gyík, gyíkot a vascsőrű kervaly.

R. van nálad, vagy az eperorrú Lacl bácsi, aki mindig zselét hozott?

Máriát festett valamikor egy velencei mester.

Milyen a kezéd?

A kezéd?

Robot.

S én hozzád futottam.

Körüllékeltelek.

Csak nekem. Csak nekem.

Legyél.

R. frakkot vett. R. befestette a szobát.

R. sok sört iszik.

S én mégis hozzád futottam.

A te államodba, hol inváziót versz fel habnak, s Roland Ross fedezett fel, hol Freud fejti meg az álmod, s Liebig mondja ki vitalizmusod bukását.

Én körülfutottalak, Frau,

könyörögtem: add magad, add!

S potámba köptél két Max Planckos érmet.

Deo Gratias!

Deo Gratias!

Meghajolni — ő az Úr — Te vagy az Úr!

Was bist Du?

Azt mondtad, szépen etetnél.

Mint madár a fiát.

S nagyot rúgtál rajtam.

Famulusz?

Te vagy mézkeserű Famulusz?

A bohócok rézhegedűi. Hallod?

Látod, a növények köhögése elsöpri a jeleket.

Terhes madarak énekét érzem.

És ott a Partról ki integet zokogva?

Pénzt! Pénzt!

Famulusz.

Száguldjunk végig sörszagú kocsinkban.

Rongyosan.

Ki integet a Parton?

Milyen a kezéd?

Csak csönd, homok, homok —

s nyálas teste szétfolyik.

Valaki betört a kertekbe — s besüppedt a föld.

Gyorsan egyágú létrát, virágcsokrot.

*Magasra. Famulusz, föl, föl.
— Egy kövér madár hozott levelet.
A szög azért van, hogy beverjük.
A sarló azért, hogy learassuk a fölzabáló fejeket!*

○

LERAJZOLT TESTRÉSZEM MÁR NEM ENYÉM

*szeretnék elbújni
a kabátod alá
de nem
citerádon nézni a képeket
titokzatos dolgaidba
beleköszörülni torkom
s jelt adni magamról
hogy nem tartozok sehová
sem mária nagymamámhoz
se hozzád
sem a szemfedőszagú tájhoz
hol zabálnak
hol mindenki
mindent
ért
s mindenki
mindent
tud
hepiend és kocsma*

*templomtorony és
ünnepek
lerázták az öregasszonyok
fekete fejkendőjüket
azt hitték
feltámadt krisztus
diafim a papoknak
nyugalom és csend
persely
a szegényeknek*

*leülni a vaskerítésre
legörbíteni a szád
s röhögni
az éttermen a kurva
smogon
a kanálisba mutató
nyílón*

*s csak varrni akartam
önmagamból
akartam varrni önmagam*

○

